

Cuvânt alcătuit de **Lucian D. Popescu**

Sînt oameni dificil de înțeles pînă la capăt. Dar, pe linia felului în care părintele Stăniloae explica relația ortodocșilor cu Dumnezeu în sensul că ei nu caută să *îl înțeleagă* pe Dumnezeu, ci să *îl afle*, tot astfel nu este esențial, nici măcar pentru prietenul apropiat, să îl înțeleagă definitiv pe omul de lîngă el, ci să-l așeze întru iubirea sa, cale nesmintită a cunoașterii personale.

În ceea ce-l privește pe prietenul nostru Adolf, nedumeririle pot apărea chiar de la acest prenume – în realitate un pur accident onomastic lipsit de orice însemnătate. Celelalte nedumeriri, alimentate pe drept sau pe nedrept de diferite detalii existențiale ori de eventuale plasări într-un cotidian prea recent pentru a fi just evaluat, sînt mărunțișuri palide, bîrfe literare ce trebuie alungate drept tentații ale unui adevăr incomplet care, prin omisiune, nu este decît minciună. Și, oricum, cei care se vor fi putut sminti din cauza unor astfel de detalii, aveau toate datele să rateze principalul.

Or, principalul a fost la el rostirea unor adevăruri teologice și istorice obliterate major fie de

pronunțata decădere post-adamică a indivizilor, fie prin degradarea ideologică de-a stînga a lumii recente. Forma în care a vehiculat el, cel căruia i-a plăcut să se învâluie în pseudonimul *Răzvan Codrescu*

, acele adevăruri, a fost întotdeauna excelentă. În special poezia scrisă – și trebuie subliniat că aici

scrisă

vrea să însemne publicată pe hîrtie – este de o frumusețe cu totul extraordinară: Răzvan Codrescu este în mod cert cel mai mare poet

creștin

– și nu numai – din perioada postcomunismului românesc, chiar dacă ciudatul canon al premiilor de poezie și decăzutul gust public general nu pot să perceapă această realitate.

Și mai important, poate, este să nu uităm că, prieten al adevărului, el a onorat predania pusă la dispoziția multora de către mărturisorii foști deținuți politic pe care puțini i-au înțeles și căroră încă și mai puțini li s-au făcut eficient ecou publicistic, așa cum a fost Răzvan Codrescu dispus să se facă pe sine. Cu asupra de măsură trebuie să se rețină că el a făcut asta asumîndu-și prețul ignorării de către variile protipendade culturale, ajungîndu-se pînă la a nu fi primit între ei de scriitorii români asociați unional, deși el îndeplinea fără rest criteriile și ca poet, și ca eseist. (Publicarea postumă a traducerii integrale a *Divinei Comedii* îi va face pe aceștia, poate, să-și regrete rateul măcar față de traducător...). Astfel, Răzvan Codrescu a plătit un preț greu de achitat pentru cine nu este solid încredințat întru Hristos, însă un preț care vădește excelența morală întru cele mari.

Nu este de crezut că liantul consistenței sale rectitudini spiritual-culturale ar fi fost performanța intelectuală – pe care altminteri o aprecia enorm – a persoanelor exemplare care i-au fost dascăli întru acest soi de viețuire. Ci este de știut că acest liant a fost dat de colosala și pură dragoste cu care l-au ranforsat acei dascăli – sînt mulți, unii celebri, alții anonimi – dintre care îi voi numi doar pe Marcel Petrișor, ce i-a fost profesor în liceu și prieten în viață, și pe părintele Gheorghe Calciu, duh ordonator a toată lucrarea sa.

Dăruit de Dumnezeu și de maeștrii săi spirituali, acest prieten (a se vedea Evanghelia după Ioan cap.15, v.13) al neamului românesc, al culturii universale și mai ales al Bisericii, și-a înmulțit talantul așezîndu-se definitiv în raza aceluși Adevăr de care nădăjduim că nu se va lipsi în veac.

Anamnetic, cel mai nimerit este să citim și să recitim din el versuri ca acestea, scrise cu puțin după vîrsta de 20 de ani nu din vreo dezamăgire juvenilă, ci tocmai din împlinită aflare a dragostei care, deși nu este de aici, este totuși aici:

Scuturînd de pe sandale

pulberea iubirii tale,

mă voi duce, duce-voi,

la mireasa mea de-apoi,

singurel pe-un drum de seară,

cu o candelă de ceară,

printre plopî cu frunza rară

și răchită gălbioară,

pe sub stele-logostele,

pîn' la tîlcurile mele,

peste crucea munților,

la mai marea nunților...